

Declaratie de presa cu privire la motivele achitarii de catre judecatoarea MIHAELA NIȚĂ a tortionarilor lui Gheorghe Ursu (SENTINȚA PENALA NR.196/F a Curtii de Apel București - Secția I Penală)

“Influentarea pozitiva” a judecatoarei Mihaela Niță

Pentru a demonstra, contrar probelor existente si legii, teza nevinovatiei tortionarilor lui Gheorghe Ursu, judecatoarea Mihaela Niță a comis o grava mistificare juridica. Judecatorul cauzei a preluat o mare parte din dezinformarea securista (inclusiv terminologia acesteia) pentru a discolpa practic intreaga Securitate de orice responsabilitate pentru represiunile din timpul regimului Ceausescu. O mare parte din argumentele sale sunt parca scrise la dictarea inculpatilor.

Conform acestei teorii, poporul roman ar fi acceptat umilitoarea dictatura nu de frica violentei anchetelor si amenintarilor Securitatii, ci pentru ca ar fi fost “*influentat pozitiv*” de aceasta din urma!

Instanta a ignorat cea mai mare parte a probelor, care demonstreaza cu prisosinta vinovatia inculpatilor. Motivarea achitarii ocolteaza atat faptele, cat si semnificatia si incadrarea lor juridica corecta. Astfel, judecatoarea pretinde ca Gheorghe Ursu nu ar fi "cazut sub puterea adversarului" (conditia premisa a art 358 CP 1968, tratamente neomenoase) folosind mai multe pretexte:

1. Dupa anul 1965 Securitate nu ar mai fi folosit violenta (fapt contrazis de volume intregi de probe de la CNSAS si surse istorice: <http://gh-ursu.org.ro/SituatiaPremisa.ConcluziiScrise.pdf>)
2. "*Inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile nu au recunoscut comiterea faptelor[...], celelalte probe neoferind certitudini cu privire la acest aspect*". In realitate, exista la dosar sute de marturii si documente care probeaza fara dubiu vinovatia inculpatilor¹.
3. Nu ii este clar nici de ce a fost torturat Gheorghe Ursu, facand doar niste presupuneri nebuloase, desi motivele rezulta clar din zeci de marturii. Ele sunt trecute de altfel si in dosarul penal intocmit lui Gheorghe Ursu de catre Securitate pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste (articolul 166). A se vedea : <http://gh-ursu.org.ro/DeCeAFostTorturat.pdf>
4. Regimul inuman de detentie la care a fost supus Gheorghe Ursu este in cea mai mare parte eludat, desi acesta demonstreaza fara dubiu ca victima se afla in intregime sub puterea adversarului. A se vedea: <http://gh-ursu.org.ro/interpretareaAbsurda-nuAFostConflict.pdf>
5. Foloseste in mod abuziv termenul de “disident politic”, doar pentru a abate atentia de la esenta politica a cazului Gheorghe Ursu, un opozant al dictaturii Ceausescu, arestat si torturat de Securitate pentru ca:
  - a. „*Si-a manifestat dezacordul față de politica și conducerea de stat și partid*” informind opinia interna si internationala asupra masurilor periculoase luate de regim si despre restrangerea libertatilor de expresie

---

¹ Pentru o cronologie a faptelor bazata pe probele existente:

<http://gh-ursu.org.ro/SITUATIA.DE.FAPT.pdf>

Pentru o analiza a marturiilor relevante, a se vedea:

http://gh-ursu.org.ro/cazul_pirvulescuMarturii.html

- b. Scrisorile la Europa libera „care au facut obiectul mai multor emisiuni” si in care inginerul “a comentat de pe pozitii dusmanoase masurile luate de partid in domeniul constructiilor din Romania”.
- c. Manifestele anti-totalitare afisate la serviciu si alte activitati „profund ostile”, pe care Securitatea le-a considerat „intensă activitate de propagandă dușmănoasă contra securitatii statului”².

A se vedea, pentru mai multe detalii:

<http://gh-ursu.org.ro/DiversiuneaNotiuneaDisident.pdf>

Prezentam in continuare un sumar al acestei travestiri a justitiei. Accentuam ca in fiecare caz, nu e vorba de idei originale ale judecatoarei, ci de preluarea, mai mult sau mai putin ad litteram, a dezinformarii Securitatii care de 30 de ani incearca sa asigure, ca si in alte cazuri, impunitatea criminalilor si tortionarilor sai.

Mistificarea istoriei opozitiei fata de regimul Ceausescu si a represiunii

Judecatorul sustine ca DSS *nu ar mai fi utilizat “violente”* ci “*alte metode... pentru temperarea și controlarea*” opozantilor, respectiv “*influentarea pozitiva a persoanei... precum și arest la domiciliu, urmărire informativă, filaj, interceptări*”(!).

Dupa cum se stie inasa, si cum am dovedit printr-un material probator covarsitor depus la dosar (se vedea, toate “metodicile” Securității duceau la amenintarea cu violenta fizica si psihica. Acestea au fost trecute sub tacere de magistrat: “punerea in discutia colectivului”, “avertizarea”, “destramarea de anturaje”; “lansarea de legende” pentru “defaimarea” si “compromiterea” opozantilor si disimularea represiunii politice; “solutionarea sub acoperirea militiei” (adica inscenarea de acuzatii si procese de drept comun) si in final, “anihilarea cu toata fermitatea”, adica **arestarea, bataile, tortura, eliminarea fizica**. Toate aveau scopul de a teroriza nu numai opozitia, dar populatia Romaniei, in ansamblu. De aceea a fost Marele Cirmaci ascultat timp de mai bine de douazeci de ani, zilnic, in timpul celor doua lugubre ore de program tv, la “metinguri” si pe traseu!

Pentru miile de opozanti care nu s-au lasat “influentati pozitiv”, ca sa folosim eufemismul Securitatii preluat de doamna judecator, **violenta a existat**. Probatoriul pe care doamna Mihaela Niță l-a avut pentru studiu o demonstreaza cu prisosinta. Este stupefiant, dupa trei ani de proces, in care a avut acces la dosare revelatoare provenite de la CNSAS, lucrari stiintifice si istorice, raportul Comisiei Prezidentiale asupra crimelor regimului comunist in Romania, rechizitoriul cauzei, concluziile detaliate ale procurorului, declaratiile a zeci de martori, magistratul care a judecat crima impotriva lui Gheorghe Ursu sa faca afirmatii intr-o asemenea necunostinta de cauza:

“Nu se poate retine, in opinia Curtii, ca la acea vreme a existat o intenție sistematică din partea autorităților de aplicare a unor astfel de tratamente tuturor opozantilor politici ai regimului totalitar comunist sau asupra unui numar suficient de mare de persoane [...]”.

---

² Arhiva CNSAS, cota P 58684, Dosar Penal nr. 66142 impotriva lui Gheorghe Ursu pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste, art. 166 CP.

La o asemenea aberatie, nu pot decat sa ma intreb: de cate persoane maltratate ar fi fost nevoie? Probele cu valoare obiectiva depuse la dosar dezvaluie o statistica de proportii cutremuratoare ale terorii ridicata la rang de politica de stat.

Conform tezei acreditate prin aceasta sentinta este disculpata intreaga Securitate : miile de cazuri documentate de distrugeri de cariere, arestari, deportari, torturi bestiale (“pentru a distruge prin bataie organele interne”), internari psihiatrice si cazuri de teroare psihica, decedati si disparuti in conditii suspecte³, miile de alti opozanti mai putin cunoscuti, anchetati si condamnati “sub acoperirea militiei”⁴; sutele de victime de la Revolutie – ucisi, raniti, maltratati in aresturi... toate aceste cazuri ar fi fost *nu sistematice, ci intimplatoare*, iar numarul, pentru judecatoarea Mihaela Niță, lor nu este “suficient de mare” !

Instanta a sustinut, naucitar, ca “*Politica statului român la acea dată nu era de reprimare a formelor de opoziție față de regimul politic și conducătorul statului prin violență și eliminare fizică*”. Si totusi, instanța l-a audiat nemijlocit pe disidentul Petre Mihai Bacanu. Desi acesta l-a mentionat, instanța nu a acceptat sa-i fie descrise detaliile torturilor la care a fost supus chiar de catre inculpatul Pirvulescu, si nici sa vada degetul domnului Bacanu, ramas deformat in urma anchetei “pozitive” a fostului maior de Securitate care urma sa fie achitat.

Din motivele expuse, ar rezulta ca poporul roman a fost ingenunchiat prin delicatetea parinteasca a Securitatii. Caci *statul roman*, in viziunea doamnei judecator Mihaela Niță, *nu mai folosea violența*. Atunci, chiar mortii si ranitii Revolutiei, sutele de eroi timisoreni arestati si batuti salbatic de securisti - si de militieni, sub controlul primilor, eroii de la baricada de la Intercontinental, zdrobiti in acea noapte de 21-22 decembrie 1989 de ultima rasuflare a tiraniei⁵ pentru libertatea noastra a tuturor - ar fi fost, nu-i asa, ca si uciderea in tortura a lui Gheorghe Ursu, “regretabile” cazuri individuale, rezultatul incercarilor, derapate putin, de “influentare pozitiva” ale Securitatii!

Mistificarea probelor

O motiv naucitor pentru achitare: “inculpații nu au recunoscut”, iar celelalte probe nu ar oferi “certitudini cu privire la implicarea în anchetarea victimei după luarea măsurii arestării preventive”.

Daca criminalii ar avea obiceiul sa-si recunoasca vinovatia, ar mai fi oare nevoie de judecatori ?

---

³ Incepand cu torturarea, arestarile si detinerea abuziva a lui Vasile Paraschiv in spitale psihiatrice; a principalilor animatori ai grevei din Valea Jiului ‘77; lichidarea fizica a lui Dumitru Blaj; bataile inumane asupra lui Radu Negrescu-Suțu, a intregului grup “Canal 77” si asupra altor semnatari ai apelului lui Paul Goma; violenta fizica asupra lui Radu Filipescu, arestat si inchis timp de trei ani la Aiud; a membrilor sindicatului SLOMR; alte sute de cazuri similare documentate, pana la reprimarea revoltei de la Brasov, noiembrie 1987: zeci de muncitori arestati, anchetati sub tortura sistematica, amenintati cu moartea si deportati; multi au fost adusi in aresturile Directiilor de Cercetari Penale a Securitatii si a Militiei din Bucuresti, *anchetati sub pretexte de drept comun si batuti salbatic tot de ofiteri ai Directiei a VI-a a Securitatii, inclusiv inculpatii Pirvulescu si Hodis*, ca si Gheorghe Ursu; si la represiunea impotriva grupului de la Romania Libera. Petre Mihai Băcanu a fost ținut în detenție sub un pretext de drept comun, până în Decembrie 1989; supus la “torturi medievale de o cruzime extrasă din experimentul Pitești”, după care “ești în stare să declari orice dictează anchetatorul”(a se vedea <http://gh-ursu.org.ro/situatiaPremisa.html>)

⁴ Cazuri documentate in studiul „*Discernamintul politic si juridic al Securitatii - Deghizarile represiunii in timpul regimului Ceausescu*” din Noua Revista de Drepturile Omului nr. 1/2018, accesibil la http://www.revistadrepturileomului.ro/assets/docs/2018_1/NRDO%202018_1_ursu.pdf

⁵ Pentru un vast probatoriu al vinovatiei securistilor la Revolutie, inclusiv ca teroristi dupa 22 decembrie, a se vedea volumul recent aparut “Tragatori si mistificatori. Contrarevolutia Securitatii in decembrie 1989”, Polirom, 2019.

Insa in acelasi timp, chiar instanta retine ca:

- 16 martori [de fapt mai multi] "au confirmat... ca, desi oficial, victima Ursu Gheorghe Emil era arestata pentru comiterea unor infractiuni de drept comun, a *fost de mai multe ori scoasa din Arestul DCP din cadrul IGM si condusă la ancheta la organele de securitate, de unde nu se intorcea intr-o stare fizica corespunzatoare*" (a se remarca eufemismul !),
  - doi martori "*confirma scoaterea la ancheta a victimei de inculpatul Parvulescu Marin*"
  - un martor (Ionita Stefan) "a mentionat ca odata sau de doua ori l-a vazut cand *era adus de la ancheta de la Directia a-VI-a , fiind tinut de subofiteri pentru a se deplasa*"
  - un martor (Palamariu) declara ca "*bonul de scoaterea din arest pentru a fi anchetat de organele de securitate era semnat de inculpatul Parvulescu Marin si ca victima era rosie la fata cand s-a intors*"
  - de fapt, acelasi martor, Palamariu, a declarat ca "*victima s-a intors de la ancheta [la Pirvulescu] dandu-i impresia ca nu se tine bine pe picioare*".
  - victima a spus unui alt martor "*ca il ancheteaza cineva care l-a anchetat si mai inainte*" [care evident nu puteau fi decat inculpatii]

Toate aceste marturii nu au oferit judecatoarei "*certitudinea*" implicarii tortionarului în "*anchetarea victimei după luarea măsurii arestării preventive*" !

In dosar exista insa un numar covarsitor de alte probe si marturii, *neconsemnate de instanta* (fapt inca si mai grav) din care rezulta ca Gheorghe Ursu a fost anchetat de inculpati (in special Pirvulescu), inclusiv:

- *declaratii luate de inculpati lui Gheorghe Ursu, in detentie, semante de acestia*
- *dovezi scrise ca Pirvulescu lucra cu informatorii din celula victimei pentru a obtine informatii de la acesta*
- marturii ca pe 15 noiembrie (cu doua zile inainte de deces), Gheorghe Ursu a fost scos la ancheta la *Pirvulescu, de unde a fost adus seara, "cu patura", intrucat nu mai putea sa mearga, acuzand dureri abdominale insuportabile*. Deces care a fost deci consecinta anchetei inculpatului, de unde victima, dupa cum delicat se exprima doamna judecator Mihaela Niță, "*nu se intorcea intr-o stare fizica corespunzatoare*".
- chiar si un *paznic de la arestul Securitatii declara ca Pirvulescu il scotea din arestul militiei si il ancheta pe Gheorghe Ursu*

Alte zeci de marturii arata ca Gheorghe Ursu a fost batut sistematic de anchetatorii securisti, pe toata perioada de doua luni a detentiei, pe motive strict politice, pentru ca "*nu declara ce vor anchetatorii*".

De ce a fost torturat Gheorghe Ursu de Securitate

Instanta a retinut ca lui Gheorghe Ursu i-au fost gasite "*inscrisuri au caracter profund dusmanos*" la adresa "*conducerii de Partid si de Stat*". De asemenea, ca in raportul DSS din 30.01.1989 "s-a apreciat că victima Ursu Gheorghe Emil a desfășurat o *intensă activitate de propagandă dușmănoasă* prin acțiuni directe, prin intermediul unor oficine de propagandă reacționară din străinătate [...] precizându-se că impotriva acestuia urmeaza a se începe *urmărirea penală*, continuarea cercetărilor "sub stare de arest și trimiterea sa în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de *art.166*", pentru *clarificarea relațiilor pe care victima le*

avea cu "unii scriitori care se aflau în intenția organelor de securitate pentru concepțiile dușmănoase".

Instanta consemnează și nota sefului Securității Iulian Vlad, care a cerut să se afle "unde și în ce mod au proliferat acțiunile celui în cauză", să aprofundeze "legăturile în lumea scriitorilor" și să afle "despre ce este vorba mai în concret".

Mentionează și nota din actul de desfacere contractului de muncă al lui Gheorghe Ursu din 04.10.1985 (în timp ce era arestat și torturat de inculpați) conform căreia victima "a dus o activitate de defăimare a orânduirii socialiste la locul de muncă, a întreținut relații clandestine cu posturi de radio străine care prin activitatea lor duc o propagandă împotriva țării".

Instanta admite și că plasarea informatorilor și torturile din celula de arest vizau "obținerea de la acesta a unor informații ce interesau organele de securitate. [s.n.]"

În fraza următoare, doamna judecator Mihaela Niță conchide, stupefiant, ca "În ceea ce privește mobilul acestei anchete, efectuate de organele de securitate, după ce oficial în dosarul penal în care victima fusese cercetată pentru infracțiuni de competența acestora se adoptase o soluție de netrimitere în judecată, din actele dosarului nu rezultă cu certitudine" (!).

Astfel, motivele anchetei și torturării lui Gheorghe Ursu, evidente la o primă lectură a dosarului, rămân pentru instanță, nebuloase: "Curtea apreciază că motivul cel mai probabil al anchetării de către lucrătorii de securitate au fost în fapt alte informații pe care le deținea victima Ursu Gheorghe Emil, ce prezentau interes pentru organele de securitate, informații ce nu au fost oferite de acesta cu ocazia audierilor anterioare în legătură cu consemnările din jurnalul său".

Or, instanța a ignorat un număr covârșitor de probe, inclusiv dintre cele reținute și chiar citate în hotărâre, din care rezultă motivele pentru care a fost anchetat Gheorghe Ursu de Securitate ("Tine în vedere publicării un jurnal în care, [...] denigrează realitățile din țara noastră, politica internă și externă a statului român [...] grave manifestări de calomnie și defaimare a conducerii de partid și de stat", "întreține legături cu elemente din emigratia reacționară română [...], comentarii ai postului de radio autointitulat "Europa liberă", de la care a primit și introdus în țară [...] mai multe tiparături în limba română cu conținut anticomunist"; "a furnizat postului de radio autointitulat "Europa liberă" 2 materiale în care a comentat de pe poziții dușmănoase măsurile luate de partid în domeniul construcțiilor din România, care au făcut obiectul mai multor emisiuni"; "a afișat "la locul său de muncă [...] referiri la necesitatea luptei împotriva statului" etc.

În alt loc magistratul se contrazice: victima, "în timp ce era arestată preventiv pentru comiterea unor infracțiuni de drept comun, era anchetată în continuare neoficial de organele de securitate, cel mai probabil, pentru a furniza informații cu privire la persoanele menționate în jurnalul [s.n.]" . Referința pare introdusă, în mod bizar, pentru a acredita ideea că "victima nu era un disident politic". Instanța omite însă cu obstinție celelalte motive pentru care Gheorghe Ursu a fost anchetat violent de către inculpați. Conform declarațiilor martorilor, Gheorghe Ursu, "era schingiuit, era întrebat de scrisori trimise afară din țară și ce bani a primit pentru ele, scrisori care erau împotriva regimului de atunci". Este evident că unul din principalele motive ale torturării

si uciderii lui a fost tocmai refuzul de a-si renega acuzatia de crima impotriva dictatorului (legata de oprirea consolidarii blocurilor avariate de cutremur), si „datoria fata de propria constiinta” legata de *viatile miilor de locatari* care pentru Ceausescu nu contau nici cat un stalp din Casa Poporului.

Cu privire la aprecierile din jurnal la adresa lui Nicolae Ceausescu (“*gravele manifestari de calomniere si defaimare a conducerii de partid si de stat*”): “*Curtea apreciază că nu opiniile personale ale victimei Ursu Gheorghe Emil despre conducerea de stat și de partid și politica partidului comunist sau consemnările sale denigratoare, jignitoare la adresa conducătorului statului au generat anchetarea sa în continuare și de organele de securitate, acțiunile întreprinse de lucrătorii de securitate nefiind, în mod evident, de răzbunare*”.

Or, probele arata ca aceasta „apreciere” a Curtii este falsa. A se vedea, spre exemplu: <http://gh-ursu.org.ro/deCeAFostUcis.html>, de unde rezulta ca victima era torturata si pentru „aprecierile” din jurnal si din scrisorile la Europa Libera la adresa cuplului Ceausescu.

Tortura si regimul inuman la care a fost supusa victima nu a fost o “situație de conflict”(!)

Pe de o parte, instanta mentioneaza ca “*În arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, victima [...] a fost detinuta [...] cu condiții necorespunzătoare de detenție, mult mai grele și împreună cu [...] informatori ai miliției, detinuti periculoși [...], camera în care se aflau fiind data în consemn, în sensul ca subofiterii de militie care asigurau paza nu aveau voie sa intervina cand victima era lovita de colegii de camera[...]. De asemenea, deși[...] victima nu se încadra în categoria celor ce trebuiau scoși de anchetă cu catuse, se proceda în acest fel, a fost sancționata extrem de aspru pentru nerespectarea regimului de detenție- 3 zile izolare severa⁶, a fost agresata în mod repetat fizic și psihic, nefiindu-i acordata asistenta medicala*”.

Curtea mai apreciaza si că “*în vederea audierii victimei Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce se afla în Arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Militiei, arestat preventiv pentru o infracțiune de drept comun, a existat o conivență infracțională între factorii de decizie din cadrul structurilor competente din cadrul Departamentului Securității Statului și cele din cadrul Inspectoratului General al Militiei, [...] și tratamentul la care a fost supusă victima în arest realizându-se în interesul organelor de securitate.*”

Si totusi, halucinant, “*Curtea apreciaza că , în prezenta cauză, sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, respectiv faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată nu sunt prevăzute de legea penală, din perspectiva dispozițiilor art. 358 din Codul Penal din 1969, [...] întrucât nu se regăsesc situația premisă si subiectul pasiv, respectiv a unei persoane căzute sub puterea adversarului.*”

---

⁶ Poate tot din delicatete, judecatoarea omite ca precizeze ce a insemnat, conform marturiilor, acel regim: „incatusat... cu mainile la spate sau legat de pat... sau cu mainile departate ridicate la nivelul umerilor paralel cu solul”, primind „o zi hrana, o zi numai apa”; tinut „in lanturi si catuse in pozitia in picioare cu mainile lateral intinse prinse cu catuse de pereti si executand in aceasta pozitie 17 ore zilnic”

Faptul ca Gheorghe Ursu era in totalitate “sub puterea adversarului” politic, cu care era intr-un evident conflict (opozitia fata de regimul Ceausescu) este demonstrat in mod covarsitor in materialul probator: <http://gh-ursu.org/ANALIZA.FAPTELE.PROBELOR.pdf>

In final, poate ca cea mai surprinzatoare si dezamagitoare abdicare a magistratului de la rigoarea si onestitatea juridice este urmatoarea asertiune: “*Curtea apreciaza ca nu se poate retine ca victima Ursu Gheorghe Emil a fost o persoana căzuta sub puterea adversarului, in contextul unei situații de conflict[...]*”. Intregul calvar la care a fost supus inginerul Ursu de catre inculpati n-ar fi fost urmarea unui conflict! Dar ce sa fi fost intre victima si tortionari? O cordiala intelegere? Desigur, acelasi lucru l-au sustinut si inculpatii, pe care doamna judecator Mihaela Niță ii crede pe cuvânt. Nici nu s-au atins de disident; ba chiar l-au apreciat.

Cum putea un magistrat, mai ales cand a avut un vast material probator, sa nu inteleaga “doctrina” de disimulare a represiunii politice sub dictatorul Ceausescu ? A folosi arestarea lui Gheorghe Ursu de catre militie (lucru care s-a petrecut intocmai ca si cu Petre Mihai Bacanu si cu mii de alti opozanti) ca dovada a lipsei sale de “*periculozitate*” pentru “*securitatea statului*” sau ca dovada ca actiunile sale “*nu au atras atenția organelor de securitate*” este un simptom mai problematic decat neintelegerea : faptul ca la treizeci de ani de la caderea dictaturii, magistrati romani dau hotarari ca si cum a fi fi fost inca “influentati pozitiv” de fosta Securitate.

Desi la dosarul cauzei exista un probator peremptoriu care demonstreaza participarea directa a inculpatilor la torturarea sistematica a lui Gheorghe Ursu, instanta lasa problema vinovatiei intr-o pe cat de absconsa pe atat de deliberata confuzie:

“*Curtea apreciaza ca actiunile excesive, particulare , conjugate, ale mai multor persoane [?!] care au incalcat legea, dintre care trei au fost condamnate definitiv, au condus la acest rezultat regretabil, respectiv decesul victimei Ursu Gheorghe Emil*”.

Dincolo de nedreptatea facuta in acest caz, motivarea acestei achitari are o miza mult mai grava, legata procesul comunismului din Romania, inclusiv al crimelor de la Revolutie⁷. Conform viziunii doamnei judecator Mihaela Niță, “*Nu au existat acte multiple indreptate impotriva populatiei civile, in acceptiunea art.439 alin.1 Cod penal, respectiv reprimarea formelor de opozitie fata de regimul comunist prin comiterea unor multiple acte în modalitățile normative prevăzute de textul de lege*”. Ce sansa mai are dreptatea pentru victimele celei mai cumplite dictaturi a anilor '80 din Estul Europei, inclusiv de la Revolutie?

Chiar daca procurorii vor proba cazuri de “*cercetare și arestare pentru infracțiuni de competența organelor de securitate*”, instanta nu lasa nici o portita deschisa justitiei pentru istoria noastra recenta: “*nici un alt lucrător de securitate, astfel implicat, nu a fost trimis în judecată pentru infracțiuni similare celor din prezenta cauză*”, deci nu a existat o represiune generalizata si sistematica in Epoca de Aur!

---

⁷ Pentru o analiza a vinovatiilor Securitatii de la Revolutie, a se vedea volumul “Tragatori si mistificatori. Contrarevolutia Securitatii din decembrie 1989”, POLIROM 2019.

Or, daca s-ar aplica pe viitor aceasta logica, chiar ca nu va mai putea fi condamnat vreodata un ofiter de Securitate. Si asta pentru ca va fi intotdeauna... primul.⁸

Cat priveste articolului 439 Cod penal, conform rationamentului doamnei judecator Mihaela Niță, acesta nu s-ar aplica niciodata. Printr-o interpretare maximalista care se reduce efectiv la absurd, instanta a considerat ca textul presupune o *“stare de pericol privitoare la existența și securitatea tuturor cetățenilor români”*.

***

Inainte de 1990, unii magistratii romani erau aserviti Securitatii. In cazurile politice, ei nu faceau decat sa aprobe, obedient, dosarele intocmite de lucratorii DSS, printre care si inculpatii din aceasta cauza.

Instanta a observat, emfatic, ca dizidentii politici *“au luptat pentru libertate”*. Intr-adevar, Gheorghe Ursu tocmai pentru asta a murit, pentru libertate. Asa cum rezulta din dosarul sau penal si din marturii, el s-a opus celui care in acei ani *“ducea de ripa tara, prin autocratia sa obtuza, dar absoluta, arbitrara dar fara replica”*⁹. Pentru tatal meu era important sa se mentina *“ura romanilor contra regimului totalitar in care traiesc”*, sa fie indemnati *“la rasvratire organizata sau macar la nesupunere, sau macar sa faca totul spre a-si mentine libertatea de gindire”*¹⁰. Sacrificiul lui Gheorghe Ursu l-a prefigurat astfel pe cel al martirilor Revolutiei din decembrie 1989. O jertfa dedicata inclusiv unei justitii independente, neaservita Securitatii. Citind sentinta doamnei judecator Mihaela Niță, cu mihnire constat ca in aceasta privinta si in acest caz, sacrificiul lor a fost zadarnic.

---

⁸ Aceasta asertiune este falsa. Un numar de lucratori de Securitate (e drept, infim) au fost, totusi, condamnati pentru crimele si torturile de la Timisoara din 16-20 1989 si Bucuresti din noaptea de 21-22 decembrie 1989. Unul dintre acestia este chiar tortionarul Pirvulescu, inculpat in cauza de fata, care s-a distins prin cruzime si in ultima noapte a dictaturii, la Jilava. A fost condamnat in 1990 insa eliberat curand, cu concursul magistratilor militari..

⁹ Notatii ale lui Gheorghe Ursu citate de inculpati in dosarul penal al acestuia.

¹⁰ Ibidem.